

Po škole 2010 – stanoviště 13

Kód stanoviště: poledne

A9A529Q93699A33K
K63Q635QA9AQA9A
636569K5266Q2QK6
29KQK62Q69K56257
Q5Q93QK3999Q2359
9K23A92936Q9QAKA
A263697Q7569929A
7QK92362AA7Q3Q65
AKK5A3AQ2QAQQ6KK
925Q3A5965K59722

Další stanoviště hledejte na udaném konci ulice.

Půlnoc. . .

Podle mých hodin to tak nebylo, ty byly toho názoru, že už se blíží ráno. Ale konkrétně tady, na tomhle místě Podprahy, byla půlnoc zřejmě trvalá. Byla ve vzduchu, jako by právě doznělo odbíjení půlnočních zvonů. Atmosféra půlnoci, atmosféra tmy. Kupodivu nebyla těžká ani zlověstná. Spíš tajemná a jakoby čistá. Přinášela něco nového. Jako čára za minulým dnem a začátek toho nového, který mohl přinést něco dobrého. Kéž by. Kdybych jen nebyl tak strašně unavený.

„Pramen půlnoci,“ poznamenal Srdcový J. „Někde tady bude.“

Nepokoušel jsem se ho pochopit; věděl jsem, že Křížový J to vzápětí vysvětlí pro ty pomalejší, jako třeba mne. Nemýlil jsem se.

„Taky mám ten dojem.“ Směřem ke zbytku naší party pokračoval: „Každé město má jeden nebo občas víc, aspoň jsem to slyšel. Odtud pramení síla nového dne.“

„Pomůže nám?“

„Momentálně ne; není to náš cíl, jenom procházíme. Ale je dobré vědět, že tu je. Je to. . .“

„Povznášejíci,“ povzdychl jsem si.

„Ano. Něco jako posvátné místo začátku a konce.“ Křížový J se na mě starostlivě podíval.

„Poslyš, cítíš se dobře?“

„No, cítím se spíš na ten konec.“

„Hlavu vzhůru.“ Křížový J nasál vzduch. „Myslím, že odted' už to nějak půjde.“